

Teatteri

Aristofanes: Pilvet, ohjaus Helka Kuusiluoto, lavastus Markku Leino, puvut Terttu Hahlman, valot Seppo Saarinen, rooleissa mm. Pertti Virtanen, Jouni Savolainen, Tommi Virhiä, Markus Raitolampi, Megi Mustonen, Kirsi Nurmi, Sanna Salonen. Porin työväenopiston näytelmäpiiri Monikasvojen ensi-ilta 21.3. työväenopiston auditoriossa.

Monikasvot on tavoilleen uskollisena ryhtynyt jälleen kerran käsiksi isoon juttuun. Aristofaneen *Pilvet* pureutuu kuitenkin monessa mielessä selvästi railakkaammin ja epäsovinnaisemmin aiheeseensa kuin usea ryhmän aiempi yritys.

Voi jopa onnitella Helka Kuusiluotoa ja hänen tiimiään terveen epäkunnioittavasta suhtautumisesta Aristofaneeseen, joka itsekään ei kuvia kumarrellut. Lavastuksen laatinut Markku Leino on oman muistini mukaan ensi kerran Monikasvojen historiassa ratkaissut pulmallisen tilan jäsentelyn aivan toisin.

Historiaa vähemmän totisin väännöin

Syvälle katsomoon työnnetty

Aatoshautomo

esityskoro ke toimi lopulta hyvin, ja näyttämön ahtaus näkyi ja tuntui todellakin vain silloin, kun touhuiltiin kreikkalaisten akatemian pyhillä paikoilla, sillä varsinaisella näyttämöllä. Itse asiassa pylväitten kaataminenkin esityksen lopussa kävi kömpelönläisesti, mutta kuten sanottu, päätoimintaan pystytetty estradinkaistale pelasi kelpo lailla.

Parhaimmillaan *Pilvet* osoitti, että kun turha kunnioitus tekstiin karisee, asioista ja tulkinnasta tulee omempi ja kiinnostavampi, vapautuneempi ja raikkaampi. Megi Mustonen Sokrateen oppilaana mahdutti kertojana mukaan irrottelevia ja selittäviä välirepliokeja, jotka muotoilivat hahmosta hauskaa besserwiseriä ja lähensi katsojia epäoppituntimaisesti historian tosiasioihin.

Aika ja historia oli muutenkin pantu palasiksi ja yhdistelty sulkakynää, digitaalilaskinta sun muuta härveliä antiikin maiseen. Kun *Pilvet* antaa rikotulle muodollekin mukavasti tilaa, oli soppaan sotkettu muutama vallan riemukas episodi, terävimpänä ehkä antiikin maailma

kansakoulun vanhana Suomikarttana, jossa Ateena oli Helsingin kohdalla, Attika näillä nurkilla ja spartalaiset hioivat kynsiään itärajan takana.

Peruslavastukseen liittyi lisäksi taustaheijasteena eduskuntatalo, eikä ajatus oikean ja väärän sekoittamisesta kreikkalaisen akatemian – ajatushautomon – oppien mukaisesti onnu varsinkaan nyt, kun kansa ei poliitikkoihin järin isosti usko.

Esitys, kokonaisuus

Raskautta Monikasvojen esitykseen kasasivat pitkitetyt kohdat pilvien ja kuorolaisten kanssa. Asetelmallisesti joukot oli ryhmitelty näyttävästi, mutta niiden liikuttelu ei ollut samaa tasoa. Oikeamielisen ja väärämielisen sanallisessa mittelössä oli niin ikään neula jämähtänyt samalle uralle. Tietenkin tila nytkin teki tepposiaan, ja esimerkiksi pilvien hupaisa sisään-tulo liukumäkeä pitkin vesittyi siihen, että pyllymäki oli sijoitettu miltei näkymättömiin.

Helka Kuusiluoto on *Pilvillä* näemmä halunnut lähestyä teatteriesitystä kokonaisuutena, jos-

sa satsataan myös ulospanoon, mm. pukuihin. Terttu Hahlman ei ole säästänyt vaivannäköä ryhmän vaateparsissa, jotka ovatkin näyttäviä. Vaikka koko prosessi laidasta laitaan on varmaan eri lailla haastavaa kuin tyytyä vain keskittymään joihinkin ilmaisun osa-alueisiin, olen siitä huolimatta taipuvainen kannattamaan jälkimmäistä vaihtoehtoa. Puhetekniikka on yksi perusasioista, johon sopii keskittyä erityisesti. *Pilvissä* myös runomitan laskettelu voisi pienellä harjoituksella muuttua luontevammaksi puheeksi.

Pertti Virtanen on Strepsia-deena muhkea ilmestys, ja hän valloittaa jo luontaisella olemuksellaan. Jouni Savolainen taisi olla uusi monikasvo, joka rytmitti ja artikuloi puhettaan kauniisti, ja heti sitä myöten rooli jäsentyi tarmokkaasti. Kun Monikasvoissa on vielä huoliteltua ja sointuvaa puhetta viljelevä, Sokrateesta näyttelevä Tommi Virhiä, pitäisi esimerkkien olla muille riittävän lähellä.

Riippukeinussa torkkuva ja viisauksiaan jakeleva Sokrates onkin se voimakeskus, jonka varaan *Pilvet* on voitu laskea. Megi Mustosen terhakka kommentoija tuo peliin tarvittavan leikin ulottuvuuden.

Risto Ojanen